

προδοθῇ ἡ ζηλοτυπία αὐτῆς διὰ μίαν ἑταίραν. Ἡ εὐγενεστέρα ζηλοτυπία εἶναι, ὅταν ἡ γυνὴ θεωρῇ ὡς ἀντιζήλους αὐτῆς τὰς μάλιστα ἐναρέτους γυναῖκας. . . Μὴ εἶσαι μνησίκακος, ἀλλ' ἔσο πάντοτε ἐτοίμη εἰς συνδιαλλαγὴν. Σκέφθητι, ὅτι ἡ ἰλαρότης αὐτῶν ἡθῶν ἐμποιεῖ τὴν ἐπιείκειαν καὶ αὐτοῖς ἡμῶν τοῖς ἐχθροῖς· αὕτη μόνῃ μᾶς περιποιεῖ τιμὴν, αὕτη μόνῃ μᾶς καθιστᾷ καὶ αὐτῶν τῶν συζύγων ἡμῶν ἰοχυροτέρας, καὶ μᾶς οἶδει ἐπ' αὐτῶν ἀπεριόριστον ὑπεροχὴν. Ἐκλεξον ἐν τῶν δύο, ἡ φέρε εἰς θέσιν τὸν σύζυγόν σου νὰ σὲ σεβασθῇ ἢ δέχθητι νὰ ὑπηρετήσης ταπεινῶς τὸν κύριόν σου.

Ἐν μέσον σοὶ ἀπολείπεται ἵνα τῷ ἀπευθύνῃς σωτηρίους ἐπιπλήξεις, τὸ δὲ μέσον αὐτὸ εἶναι ἡ ἀρετὴ σου· δι' αὐτῆς δύνασαι νὰ τὸν φέρῃς εἰς θέσιν νὰ ἐρυθριάσῃ· δι' αὐτῆς ὀφείλεις νὰ τὸν ἀναγκάσῃς ἵνα ἐξαιτήσῃται συγγνώμην· θέλει σὲ ἀγαπήσῃ πλειότερον, ὅταν ἐννοήσῃ πόσον ἦτο ἄδικος, ὅπως φιλοφροσυνῶν ἦσο ἀξία καὶ ὁπόση μεγάλη ἦτο ἡ ζημία, ἣν ἐκινδύνευε νὰ ὑποστῇ ἀν' ἐστερεῖτο τὴν ἀγάπην σου. Μετὰ τὴν ἀσθένειαν ἐκτιμᾷ ὁ ἄνθρωπος κάλλιον τὴν ἀξίαν τῆς ὑγείας! . . .

Δὲν θέλεις ν' ἀκολουθήσῃς τὰς συμβουλὰς μου; πολὺ καλὰ! ἄφες ἑαυτὴν εἰς ὅλην τὴν ὁρμὴν τῆς ζηλοτυπίας σου. Τὸ πνεῦμα τοῦ συζύγου σου πάσχει, δεῖξον ὅτι καὶ τὸ ἐδικόν σου δὲν εἶναι ἥττον ἀσθενές· κινδυνεύει ν' ἀπολέσῃ τὴν ὑπόληψίν του, ἀπόλεσον καὶ σὺ τὴν ἐδικήν σου· ἀμεριμνᾷ περὶ τῆς χρηματικῆς του καταστάσεως, βοήθησον αὐτὸν νὰ τὴν καταστρέψῃ· τιμώρησον ἑαυτὴν, νομίζουσα ὅτι τι-

μωρεῖς ἐκείνον, ἢ μᾶλλον ἐγκατάλιπε αὐτόν, διαζεύχθητι ἀπ' αὐτοῦ, λάβε ἄλλον σύζυγον, ὅστις θέλει σοὶ εἶναι καὶ αὐτὸς ἀπιστος, καὶ ὃν θέλεις ὡσαύτως ἐγκαταλείψει. Ὅχι, φιλτάτῃ μου Νικοστράτῃ, μὴ καταντήσης εἰς ταύτην τὴν ὑπερβολήν· κατεύνασον τὰς θλίψεις τῆς καρδίας σου, ὑπόμενε αὐτὰς μετὰ καρτερίας· αὐτὸ εἶναι τὸ μέσον, τὸ ὁποῖον δύναται νὰ τὰς κατευνάσῃ.

ΘΑΝΑΤΟΙ ΠΡΟΔΙΕΓΝΩΣΜΕΝΟΙ.

Τὸ 913 ὁ Ὁλεγ μέγας Δουξ τῆς Ῥωσσίας εἶχεν ἵππον, ὃν ἀπὸ τινος καιροῦ δὲν ἤθελε πλέον νὰ ἱππεύσῃ, καθότι ἡμέραν τινα, ἰδὼν αὐτὸν μάγος τις ἐπὶ τοῦ ἵππου καὶ ἐρωτηθεὶς παρὰ τοῦ Ὁλεγ περὶ τῆς τύχης του, εἶπεν εἰπὲς πρὸς αὐτόν, « Πρίγκηψ, ὁ ἵππος » οὗτος, ὃν πολὺ ἀγαπᾷς, θέλει γίνεαι » αἷτιος τοῦ θανάτου σου. » Ὁ Ὁλεγ λυπηθεὶς, εἶπεν ἐν ἑαυτῷ, « δὲν θέλω τοῦ λοιποῦ μήτε νὰ ἱππεύσω αὐτόν τὸν ἵππον μήτε νὰ τὸν ἴδω. » Καὶ πάραυτα διέταξε νὰ θέσωσιν αὐτόν εἰς ἴδιον σταῦλον, νὰ τὸν τρέφωσιν αὐτοῦ χωρὶς ποτὲ νὰ τὸν ἀφήσωσι νὰ ἐξέλθῃ. Μετὰ τὴν ἐπάνοδον αὐτοῦ εἰς Κίοβον ἐκ τῆς κατὰ τῶν Ἑλλήνων μάχης, καὶ μετὰ πέντε ἔτη ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς προφητείας, ἠρώτησε τὸν ἱπποκόμον αὐτοῦ περὶ τοῦ ἵππου, ὅστις, κατὰ τὴν προφητείαν ἐμελλε νὰ τῷ προξενήσῃ τὸν θάνατον· ὁ ἱπποκόμος ἀπεκρίθη, ὅτι ὁ ἵππος ἀπέθανε. Τότε ὁ Ὁλεγ ἤρχισε νὰ γελάει καὶ νὰ χλευάζῃ τὸν ψευδοπροφήτην. « Ὅσα προφη-

» τεύουσιν οἱ μάγοι οὗτοι, εἶπεν, εἰσὶ
 » ψεύδη παχυλά: ὁ ἵππος μου ἀπέθανε
 » ἐγὼ δὲ ζῶ εἰσέτι. » Τότε ἠθέλησε
 νὰ ἰδῇ τὰ ὀστέα τοῦ ἵππου. Πλησιάσας
 εἰς αὐτά, « αὐτὸ εἶναι τὸ ζῶον τὸ ὀ-
 » νοτον; » εἶπε, καὶ ἐκτύπησε μὲ τὸν
 πόδα ἐπὶ τοῦ κρανίου τοῦ ἵππου· ἀλλ'
 αἶφνης ὄφρις τις ἐξῆλθε τοῦ κρανίου
 καὶ ἔδρακε τὸν πόδα τοῦ δουκός, ὅστις
 ἀπέθανεν ἐκ τῆς πληγῆς ἐκείνης.

Τὸ 1312, λέγει ὁ Μαριάνης, Φερ-
 δινάνδος Α'. Βασιλεὺς τῆς Καστίλλης
 διέταξε νὰ φυλακίσωσι δύο ἀδελφοὺς,
 τὸν δὸν Πέτρον καὶ Ἰωάννην Καρβα-
 ζάλ, οὓς εἶχον διαβάλει ὥς φονεύσαν-
 τας Κύριον τινὰ ἐκ τοῦ οἴκου τῶν Βε-
 ναβιδῶν εἰς Βαλάνσην, καθ' ἣν στιγμὴν
 ἐξῆρχετο οὗτος τῶν ἀνακτόρων. Ἀκρι-
 βῶς ἠγνόουν τίνες ἦσαν οἱ φονεῖς, καὶ
 χωρὶς νὰ ἐξετάσωσιν ἂν τῶνόντι ἦσαν
 οἱ δύο ἀδελφοὶ Καρβαζάλ, ἐφυλάκι-
 σαν αὐτοὺς, εἰς δὲ τὴν φυλακὴν τοὺς
 μετεχειρίσθησαν μεθ' ὅλης τῆς αὐστη-
 ρότητος τῶν νόμων. Οὗτοι μ' ὅλας
 τὰς προσπάθειάς των δὲν ἠδυνήθησαν
 νὰ πείσωσι τοὺς δικαστὰς αὐτῶν περὶ
 τῆς ἀθωότητός των. Ἐκπύχθησαν ὥς
 ἐγκληματίας ἐσχάτης προδοσίας καὶ
 κατεδικάσθησαν εἰς θάνατον. Οὐδεὶς
 ἐτόλμησε νὰ ὁμιλήσῃ ὑπὲρ αὐτῶν,
 φοβηθεὶς τὴν ὀργὴν τοῦ βασιλέως.

Ἐνῷ οἱ δύο ἀδελφοὶ ἐβάδιζον πρὸς
 τὸν θάνατον, ἐκραύγασαν ὅτι ἀπέθνη-
 σκον ἀθῶοι· περὶ δὲ τῆς ἀθωότητος
 αὐτῶν ἔφερον μάρτυρας τὸν οὐρανόν,

τὴν γῆν καὶ αὐτὸν τὸν Θεόν· προσθέ-
 τοντες ὅτι, ἐπειδὴ ὁ βασιλεὺς εἶναι
 κωφὸς εἰς τὰς δικαίας αὐτῶν κραυγὰς,
 ἀνέθετον τὴν δίκην των εἰς τὸ δικα-
 στήριον τοῦ Ὑπερτάτου δικαστοῦ, ἐ-
 νώπιον τοῦ ὁποίου προσεκάλουν τὸν
 βασιλέα νὰ ἐμφανισθῇ μετὰ τριάκοντα
 ἡμέρας.

Ἀκριβῶς τὴν τριακοστὴν ἡμέραν
 ὁ βασιλεὺς ἀπέθανε. Καί τινες ἐθεώ-
 ρησαν ὡς αἰτίαν τοῦ θανάτου του τὰς
 πολλὰς αὐτοῦ εἰς τὰ ποτὰ καταχρή-
 σεις· ἄλλοι, ὡς δικαίαν τιμωρίαν διὰ
 τὸν ἀδικον θάνατον τῶν ἀδελφῶν
 Καρβαζάλ.

Ἐκ τούτου προέκυψεν ἡ ἐπωνυμία,
 ἣν ἔδωκαν εἰς τὸν Φερδινάνδον, ἐπω-
 νομάσαντες αὐτόν, ὁ Δὸν Φερδι-
 νάνδος, ὁ ῥητὴν ἡμέραν
 προσκληθεὶς εἰς τὸ δικα-
 στήριον (α).

—0—0—

Η ΖΩΗ ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΠΛΙΝΙΟΝ.

Ἡ ζωή, ὅ,τι καὶ ἂν ᾖναι
 τὸ δῶρον αὐτὸ τῆς φύσεως, εἶναι πολὺ
 ἀβέβαιον καὶ ἀσταθές πρᾶγμα· καὶ εἰς
 ἐκείνους ἀκόμη, οἵτινες τὴν διατήρη-
 σαν πολὺν καιρὸν, ἡ διάρκειά της ἦτο
 μικρά, καὶ πρὸ πάντων ἂν οὗτοι ἐσκέ-
 πτοντο περὶ αἰωνιότητος. — Ἄν λά-
 θωμεν ὑπ' ὅψιν τὴν ἀνάπαυσιν τῆς νυ-
 κτός, ὁ ἄνθρωπος ζῇ τὸ ἥμισυ μόνον
 τῆς ζωῆς αὐτοῦ, τὸ δὲ ἕτερον εἶναι ἡ

(α) Ἱστορία τῆς Ἰσπανίας.